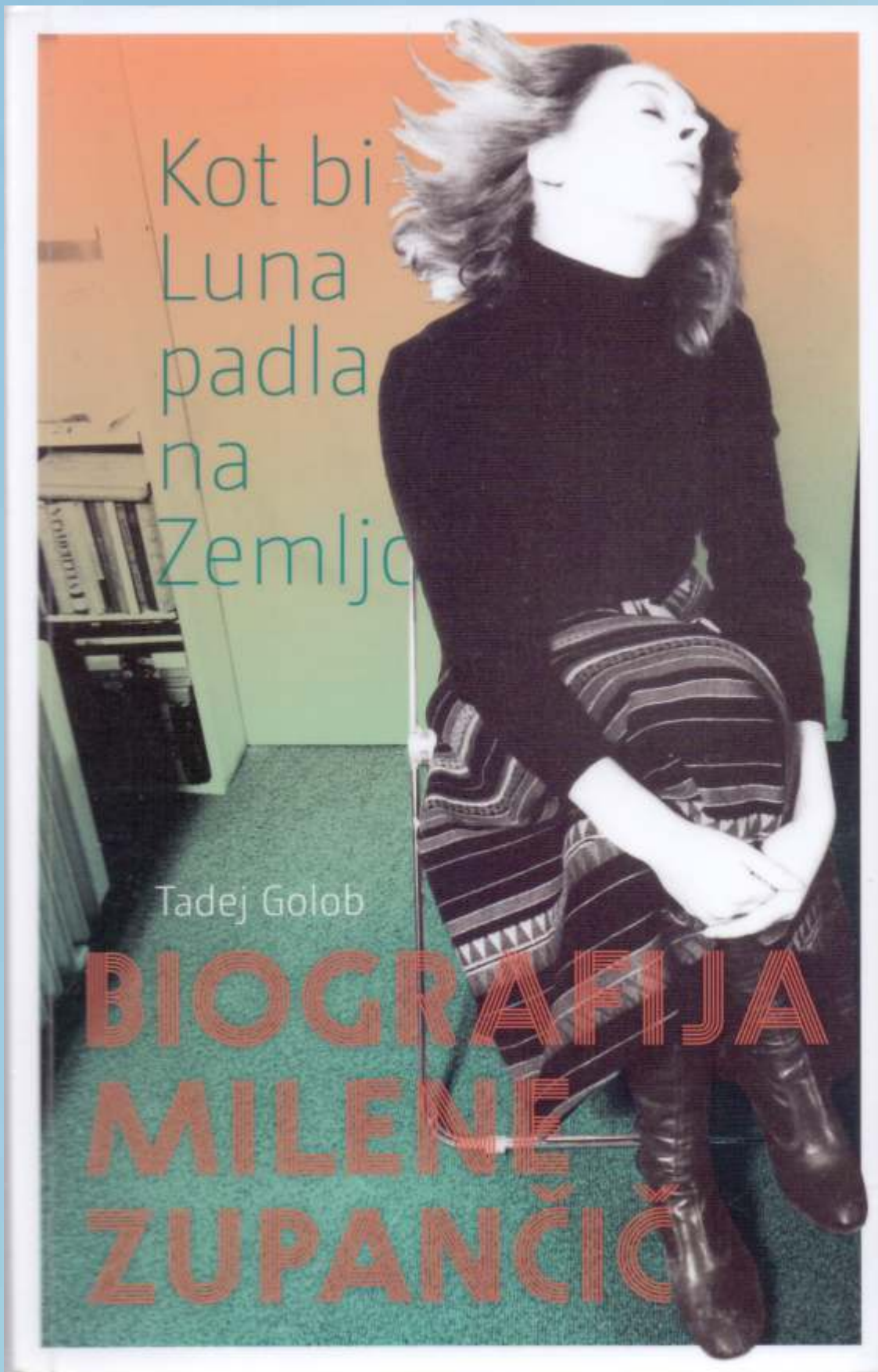

MILENA ZUPANČIČ

Mislím, da premore Milena strašno intuicijo. S to intuicijo prodira v karakter, v lik, in ga od znotraj razvija, razžira in dopolnjuje in iz tega njenega odnosa do lika nastajajo edinstvene, čudovite stvari. Ona lika ne razvija na osnovi izključno racionalnih interpretacij, ampak gre nekam globoko pod gladino morja, v drobovje lika. Po tej ustvarjalni moči je izrazito nekonvencionalna. Sam sem ji pomagal pri razčlenjevanju, pri prodiranju v motive lika, zakaj ta naredi kakšno stvar. Pri racionalni analizi likov, dejanj. To je edino, pri čemer sem ji lahko pomagal. V to, kar zmora njena genialnost, pa nisem mogel seči. Tam nisem mogel pa nič narediti.

(Kot bi Luna padla na Zemljo; Dušan Jovanović)

Kot bi Luna padla na Zemljo: biografija Milene Zupančič, 2018

V naši vasi se je kar naprej nekaj dogajalo, za kar so poskrbeli mladi, čeprav se meni takrat vsi niti niso zdeli mladi. Pripravljale so se igre, praznoval se je pust, ki je bil velik praznik, zmeraj smo se uredili zanj, si izdelali kostume in potem sodelovali v sprevodu.

S prijateljicami iz gimnazije

Rac in Milena

Že velikokrat sem rekla, pa bom še zdaj: z Racem sva velika prijatelja in bova to ostala do konca življenja. Že vse življenje tudi delava skupaj in v vseh kombinacijah odlično funkcionirava, le kot mož in žena ne. Pravzaprav niti sama ne vem, zakaj. Najbrž sva bila premalo zaljubljena drug v drugega, razumevanje in prijateljstvo pa včasih nista dovolj. To je bil zgrešen projekt, ki ni pustil hujših posledic.

Z mamo in staro mamo na poroki z Racem

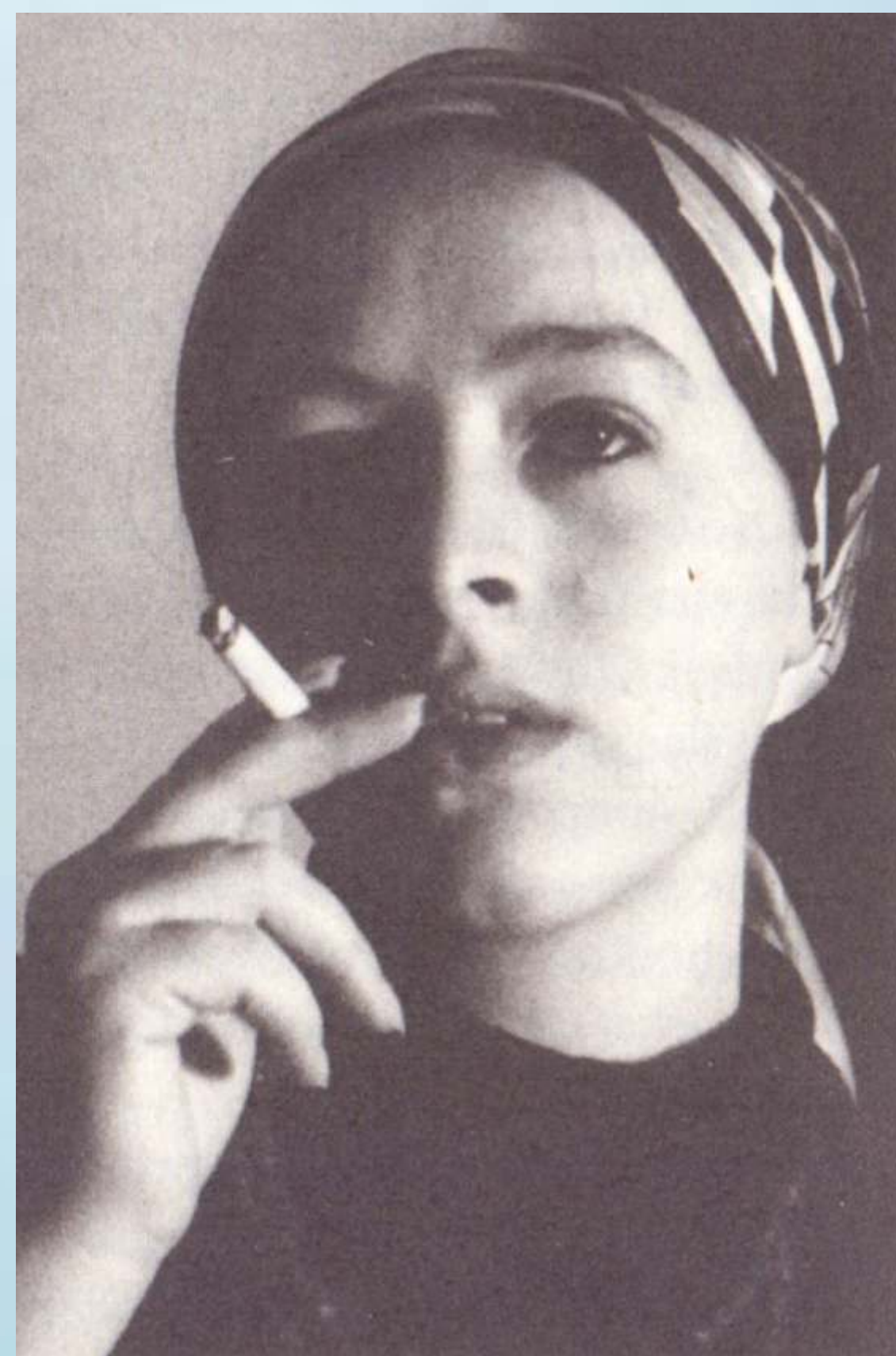
Če bi se še enkrat rodila, bi prosila ljubega boga, da bi me obdaril s talentom za petje. Strašno zavidam vsem, ki to znajo, ker mislim, da glasba in petje prodreta najgloblje, do dna duše, do srca. Petje pove veliko več, pa je lahko žalostno, da zaradi njega jokaš, lahko od veselja skačeš, prepevanje je lahko upor ... Lahko te do konca in do kraja pretrese ...

Cvetje v jeseni

Pred kakšnima dvema letoma je bil Dušan na svoji kmetiji na Črnem Vrhu, ko se je mimo na mopedu pripeljal gozdar. »Dober dan,« je pozdravil Dušana. »A ste vi mož od Cvetja v jeseni?« Dušan mu je dal roko. »Ja, jaz sem gospod Jesenko.« Še zmeraj se to dogaja.

Brez cigaret ne gre

Umetnost je vrhunska takrat, kadar je njeno ozadje tisto, v katerem se je človek rodil. Kaj pa smo ljudje drugega kot to, v kar smo se rodili, kjer smo živeli, doživljali, sprejemali vase?

Dokler niso prišli ti protikadilski zakoni, nas je v teatru večina kadila. Sama tako zelo, da sem imela na eni strani odra eno cigareto, na drugi drugo. Če sem le mogla, sem prepričala režiserja, da bi bilo dobro, če bi lik na odru kadil, preprosto zato, ker dve uri je pa le dolga. Mnogi režiserji seveda že vedo, kje je moja boleost, in so zelo prijazni, pa me pričaka napotek: »Tule si pa prižgeš cigareto ...«

Milena, Maša, Dušan

V tretjem razredu se je na Belo preselila družina in Maša je dobila sošolko Alenko. Pritekla je domov vsa srečna, roki dvignjeni, in kričala je: »Mami, mami ...!« Mislila sem, da bo rekla: »Sošolko imam, sošolko imam!« Ne, ni bilo to. »Mami, mami! A veš, da je od Alenke mamica pol leta starejša od tebe?!«

No, nekoč drugič je pritekla domov vsa objokana: »Mami, mami, a je res moj ati Srb?« »Ja, je,« sem rekla, »pa to še ni vse. Jaz sem pa napol Bosanka.« »Ojoj, ojoj, kaj sta vidva meni naredila!«

Milena in Dušan

Mogoče sem malo nagnjena k mističnemu, če je to sploh prava beseda in me ne bo nihče prepričal, da ne obstaja nekaj zunaj našega razumevanja.

Ustvarjalna zamišljenost

Tadej Golob in Milena Zupančič